

07 - Odluka

Bol mu je razarao mišiće. Iskolačene oči buljile su u mernu tablu. Da mi je samo još pet minuta. Razmišljao je dok mu se modra fleka širila po grudima.

U gluvo doba noći uleteli su u istraživački centar. Kamere i bezbednosni senzori bili su isključeni. Najlakši posao do sada. Trojica operativaca naoružani do zuba kretali su se ispred njega. S vremena na vreme bi se okretali da provere da li ih prati. Teška elektronska oprema na leđima usporavala ga je. Ramena su ga bolela, i svaki uspon predstavljao je napor za njegova kolena. Ipak pratio ih je u stopu.

Njihovo odredište nalazilo se na trećem spratu. Od stepeništa do glavne laboratorije vodio je širok hodnik. Škripa njihovih gumenih čizama remetila je tišinu. Još samo par koraka delilo ih je od prave akcije. Onog momenta kad zakoraće u prostoriju pred njima, sistem kamuflaže prestaće da radi. Naći se u sred neprijateljskog tabora i probiti se van, bila je njihova specijalnost. Teška titanijumska vrata nisu bila prepreka za dobro osmišljenu akciju. Njegov prenosivi kompjuter posedovao je sve potrebne kodove. Primevši računar verifikacionom panelu vrata laboratorije su se otvorila. Istog momenta zapoštao je alarm.

Munjevito su uleteli u prostoriju. Temperatura je bila niska, i grlo se stezalo od hladnoće. Prostorija u kojoj su se obreli bila je prostrana laboratorija sa par radnih stolova. Jedan od operativaca pokazao je ka centru. Tamo je stajala povećća kriogena komora.

Jedan od operativaca je pošao da isključi aparaturu dok su ostala dvojica čuvala stražu na ulazu. Uz šištanje oslobođenog azota, komora se otvorila. Hladnoća se širila prostorijom. Promrzlo stvorenje, nalik na patuljka škiljilo je ka njemu. Nespretno se isteturalo iz svog ledenog zat-

vora i sručilo na pod. Ne razmišljajući pritrčao je i ogrnuo ga ćebetom iz svog ranca. Blede oči su ga netremice posmatrale.

Iz pravca stepeništa začuli su se povici. Obezbeđenje je pristizalo i morali su žuriti. Buka sirena povećavala je već prisutu nervozu. Stvorenje sa sakrilo iza njegovih leđa. Žile su mu pulsirale dok je netremice gledao prema izlazu.

Trojica operativaca izašli su u hodnik s namerom da čuvaju odstupnicu. Svaki stražar koji se pojavi na stepeništu biće odstreljen. Hodnik je bio širok i pregledan. Sa ulaza u laboratoriju jasno se videlo stepenište.

Ostao je sam u laboratoriji. Nekoliko sekundi trebalo mu je da otrgne pogled od hodnika. Skinuo je ranac i tešku aparaturu sa leđa. Stvorenje ga je pomno posmatralo. Ruke su mu se tresle dok je polako rasturao delove opreme i slagao ih na pod. Nespretno je povezao komponente i pokrenuo napajanje. Uz šištanje, kontrolne lampice su se upalile. Komponente raspoređene pa podu sijale su. Posmatrao ih je. Duboko uzdahnuvši pokušao je da umiri otkucaje koji su mu bubnjali u ušima. Sad je mogao samo da čeka.

„Šta je to?“ Radoznalo je upitalo stvorenje

„Mašina koja će nas odvesti kući.“ Odgovorio je mlako, ne obraćajući pažnju na sagovornika. Pogled mu je bio upret u mernu tablu na jednoj od komponenti. Kazaljka se tresla na donjoj polovini skale. Kada bude stigla do maksimuma sistem će proraditi i nestaće iz laboratorije kao da nisu tu ni bili. Nervozno je pogledao na sat.

Stravična buka iz pravca hodnika prenula ga je iz misli. Operativci su se povukli u laboratoriju. Jedan od njih bio je teško ranjen. Iz rane na grudima lptala je krv.

„Jesmo li spremni?“ besno ga je pogledao jedan dok je pokušavao da zatvori vrata. Odmahnuo je glavom. Graške znoja izbijale su mu po čelu.

„Ide suviše sporo“ Zavapio je u neverici. Operativci su ga zabrinuto gledali. Jedan zabrunda:

„Samo ih ova vrata drže na odstojanju. Kada ih otvore gotovi smo.“ Znao je to. Nisu imali načina da zaključaju laboratoriju, a glupava sprava još nije bila spremna. Gledao je bespomoćno čas u vrata čas u merač svog sistema. Na sebi je osećao nestrpljive poglede ostatka družine. Uspeh ove operacije zavisio je od njega, a on ništa nije mogao da uradi.

„Samo kad bi imali malo više vremena.“ Glas mu se tresao.

„Znaš,“ obratilo mu se stvorenje, „ja mogu da ti ispunim tu želju.“ Zbunjeno je pogledao u neobičnog patuljka. U bilo kom drugom momentu ne bi se ni obazirao na ovakve priče, ali sada nije imao vremena da analizira patuljkove reči.

„Šta trebam da uradim?“ Usplahireno je upitao.

„Trebaš da formulišeš želju.“ Ozbiljno je odgovorilo stvorenje. Dvojica operativaca posmatrali su ga u čudu. Mora da im je izgledao smešno, ali on druge opcije nije imao.

„Želim da sigurnosna vrata drže još pet minuta“ rekao je oštro.

„Onda će tako i biti.“

Buka ispred laboratorije se utišala. Načuljili su uši ne bi li shvatili šta se dešava sa druge strane vrata. Muk. Kazaljka mernog instrumenta sporo se kretala. Čekali su. Oči su mu besciljno šarale od vrata do aparature i natrag. Vreme je prolazilo.

„Hoće li to?!“ panika je nadjačavala razum.

„Ne razumem zašto neće“, mucao je, „Možda je suviše niska temperatura u prostoriji.“

Neobično šištanje začulo se iz pravca vrata. Bledunjav dim pojavio se u otvoru, dok su vrata tromo klizala u stranu. Larma i psovke probijali su iz hodnika. Iza poluotvorenih vrata provirivali su besni stražari. Puška na gotovs ciljala je u laboratoriju.

„Pokreni to čudo inače smo gotovi“ dreknuo je jedan operativac dižući pušku.

„Probaćemo da ih zadržimo“ pridružio mu se drugi. Meci su zujali oko njih.

„Ja mogu da ispunim...“ zalutali metak ućutao je patuljka.

„Želim da izađem odavde“ zavrištao je ka mašini.

Znao je da ga niko ne čuje. Kazaljka mu se izrugivala, tromo se krećući ka vrhu skale. Iza leđa čuo je bolne krike svojih saboraca. Nije želeo da gleda. Zaneo se od siline udarca u leđa. Oštar bol stezao ga je u grudima. Još pet minuta.